

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 9. szám, 2008. szeptember

Hegylakó

Beszélgetés

Fantasy

Sci-Fi

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Lidércfény HQ, Homoergaster, Kapitány,
Jimmy Cartwright, Ida, TaileS, Zsadány,**

Köszöntő

Kedves olvasó!

Mindenekelőtt szeretnénk leszögezni, hogy a borítón látható személyek egyikének sem esett baja, nem vágtuk le egymás fejét, és nem ért bennünket villámcsapás. Ezeket az effekteket kézmanipuláló programmal tettük a képre!

Központi, sőt, mondhatni ehavi témánk a Hegylakó, s az azt övező mítosz.

Ebben a szellemben született meg a 2. Lidércfény Rádió, amelynek rövid kivonatát olvashatjátok először az AKF hasábjain.

A továbbiakban novellák, versek és fotók következnek, mind-mind a fő témánkhöz kapcsolódóan.

Zenerovatunkban három albumot is görcső alá vetünk, így a Queen első Hegylakó filmhez írott betétdalai mellett két soundtrack lemezt is kiveséztünk.

Könyvajánlónkban a - tudomásunk szerint - egyetlen, magyarul megjelent Hegylakó könyvet tárjuk az érdeklődő olvasóközönség elé.

Kellemes kikapcsolódást!

Jimmy Cartwright

Helyreigazítás

Múlt havi számunk „A Hóhercegnő és a Szörnylovag” című novellájába sajnálatos módon hiba csúszott, így az utolsó bekezdés vége és a novella írója ott lemaradt. Hibánkat ezúton javítjuk és elnézést kérünk Zspider-től!

Íme újra az utolsó bekezdés a novella végével:

A Hóhercegnő finom keze megérintette a Szörnylovagét, és annak minden csúfsága eltűnt onnan, hol ama szépség simította. A fiatal szeme felpillantott az örökösre, és megpillantotta ama szépséget, mi csak egy átok tudott elrejteni mások elől. Lészen ez a Hóhercegnő és a Szörnylovag meséje... aludj jól hercegem... mert nem tudhatod, hogy ha van, mi is lesz a mese folytatása...

Zspider

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 9. szám, 2008. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: TaileS (fotó) és Jimmy (effekt): Quickening

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olasz szerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

BESZÉLGETÉS

A Lidércfény HQ és a Hegylakó filmek /Lidércfény HQ/ ...3.

HEGYLAKÓ

Figyelők szövetsége /Homoergaster/7.

A medvevadász (Kurgan története)

I. rész /Homoergaster/9.

VERSEK

A néma /Homoergaster/8.

Egy más korszakhoz /Homoergaster/8.

FOTÓK

Halhatatlanok a Lidércfény HQ-n /Lidércfény HQ/12-13.

Homoergaster vs. Kapitány /Lidércfény HQ/12.

Kapitány vs. TaileS /Lidércfény HQ/12.

Zsadány vs. TaileS /Lidércfény HQ/13.

ZENEROVAT

Királynő, hercegek, kardok, őserő /Jimmy Cartwright/ ...14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Garry Douglas: Hegylakó /Kapitány/16.

Jegyzet

Homoergaster

VITRINES KÉPEK

A kor, melyben ez az egész egyáltalán megtörténhetett, nincs annyira messze a történelmi időben. Mi több egészen közel van. A technológiai fejlődés ütemét mérő időtényezőt ha rávetítjük a valós történelme, akkor a sötét középkort kapjuk. Azért nem az ókort, mert a videotechnika már létezett, virágkorát élte, és a Star Wars-sal kezdődően már egy ideje tartott a digitális kor is. Na meg már voltak PC-k is, természetesen. Ebben a korban egy kép megszerzése nem abból állt, hogy rákattintottam az interneten. Nagyrészt szerencsén múltott, a pénztárcádon, hogy meg tudta-e venni azt a kiadványt, amiben az áhított kép volt. Esetleg ha régebbi képről volt szó, megvette-e annó valaki, akinek az mostmár nem kell. Nem kell neki, de még nem dobta ki! Vagy kidobta, de te még rátalálsz valamelyik kuka mellett. (Akkoriban nem volt még szelektív hulladékgyűjtés sem!) Egy ilyen kép vadászat baromi izgalmas és nagy élmény lehet, ha sikeres. A képszerzési mizéria, mely most következik, nem volt sikeres. Akkor vette kezdetét, midőn városunkban a mozi műsorára tűzte a „Hegylakó”-t, és az utcai vitrinekbe kitétték a filmajánló képeket. Ekkor már többször láttam a filmet, sőt megvolt videón is, noha videomagnóm nem volt. És képem se a filmből. Egyetlen egy inciri-pinciri kis képecskével rendelkeztem, a „Filmvilág”-ból, amit rögtön ki is vágtam, és ráragasztottam a kazetta borítójára. Nos a vitrinben a kor szokása szerint megjelentek a szép és nagyméretű fekete-fehér képek, én meg gúvadó szemekkel, hisztérikus hangulatban szobroztam előttük. Rettenetesen szerettem volna olyan képeket! Minden nap ott álltam egy darabig előttük, és azon töprengtem, hogy az izébe lehetne megszerezni azokat. Természetesen megnéztem a moziban is a filmet, nem is egyszer, hatalmas élmény volt. De mind befelé menet, mind kifelé jövet piszkált a látvány: a jelenetképek. Nem jól aludtam azon a héten. Álmodtam azokkal a fránya képekkel, meg is elevenedtek álomban. Végül elszántam magam, és a megtakarított pénzemet összekapva - akkori több száz forint! - elindultam a mozi akkori vezetőjének lakására, hogy üzletet ajánljak neki. Ám hiába csengettem, nem nyitottak ajtót. Bizonyosan otthon voltak, mivel a kulcs belül volt a zárbán. A kudarcélmény csak növelte az igényemet azokra a képekre. Ismét furcsa álmok következtek, melyekben valami varázslattal átnyúltam az üvegen, s kiemeltem a képeket. Ekkorra eljutottam egy olyan pontra ebben az egész tébolyban, hogy hirtelen kiégttem. Egész egyszerűen be akartam törni az üveget a vitrinbe, és már meg is lett volna minden kép. Elégge el voltam keseredve, ez még csak fokozódott, amikor egy napon nem találtam ott a képeimet. Lecserélték a következő film ajánlóira. Émiatt egy darabig letört voltam. Később, amikor lett videóm, nagyon nagy vigaszt jelentett a meglévő feliratos változat nézése. De igazi gyögyírt csak a számítógépes kor hozott, amikor a saját videokártyámmal digitális képeket csinálhattam a videóról. Még később a DVD-kiadás, ami hab volt a tortán. Azóta az interneten Clacy Brown honlapjáról még olyan képeket is szereztem, mely jelenetek a filmből kimaradtak.....

A LIDÉRCFÉNY HQ ÉS A HEGYLAKÓ FILMEK

Szeptember első szombatján Hegylakó-lázban égett a Lidércfény HQ. Időpontokat egyeztetünk, tervezgettünk, készüldtünk, elővettük legjobb fegyvereinket, kiéleztük elménk, hogy délután kiderüljön, ki az közülünk, aki a legrátermettebb. Hiszen csak egy maradhat!

Ezen a napon ugyanis – egy jól sikerült fotózás után – felvettük a Lidércfény Rádió második adását, amelynek témája a Hegylakó filmek voltak. A beszélgetés teljes anyagát, néhány zenei betéttel megtalálhatjátok a Lidércfény Online-on, az alábbiakban csak egy kivonatot teszünk közzé.

A műsort bevezető gyors bemutatkozás után ismertettük, hogy tulajdonképpen miből is áll, milyen kiterjedése is van a Hegylakónak. Ebből kiderült, hogy 5 mozifilm, 2 sorozat, 2 animációs film és egy animációs sorozat, valamint egy könyv (legalábbis magyarul) látott eddig napvilágot. Mindezt Highlander Saga-ként aposztrofálják. Megtudhattuk azt is, hogy 2010-re újabb Hegylakó mozifilm várható.

Ezt követően többen (Jimmy, Homoergaster, TaileS) elmesélték az első meghatározó élményeiket, első találkozásukat a Hegylakó filmekkel. Kiderült például, hogy Jimmy az általános iskolás éve alatt, az iskola könyvtárában találkozott először az első résszel, aminek hatására feldúrta nagyszülei fészerét kardalapanyagot keresve és találva. Homoergaster egy akkori barátjánál látta először a filmet, illetve legelőször csak az első rész végét, majd később hangkazettára vettek fel jeleneteket. Ezt hallgatva megelevenedett számára a film. TaileS még fiatal volt akkor, amikor az első rész készült, így először akkor találkozott a Hegylakóval, amikor a TV-ben egymás után leadták az első három részt. Rá a második volt igazán nagy hatással.

TaileS: Utólag rá kellett jönnöm, hogy alapvetően meghatározta a populáris kultúrát ez az egész Hegylakó. A halhatatlanok azóta kaszabolják egymásnak a fejét, hogy csak egy maradjon a végén. Ez egy ikonikus dolog lett. Nekem az egész az a Queen-nel kötődik össze: Itt vagyunk, megszülettünk, királyoknak születtünk, az univerzum hercegeinek. Ők a Hegylakók.

Jimmy: Ez jó átvezetés volt az első filmhez, ugyanis elkezdjük akkor azt kivesézni. Ha egy szóban akarnám kifejezni a Hegylakóról a véleményem, azt mondanám: alapmű. Röviden kifejteném, miért gondolom így. Igazából már a film témája miatt is hozzátartozik a kötelezően megtekintendő filmekhez, de ahogyan az egész kidolgozásra került, az adja meg igazán a savát-borsát. Adott ugye egy régiségkereskedő főszer, Russel Nash, aki kettős életet él. Rögton, a film elején kardpárbajba keveredik, ahol még MacLeod-nak szólítja ellenfele, akinek levágja a fejét, majd jön a villámlós, energiabefogadós rész, MacLeod elmenekül a helyszínéről. A kamera elindul felfelé és a parkolóház plafonjából a skót földre jutunk, az 1500-as évekbe. Ez az igazán megdöbbentő jelenet. Mikor először látja az ember, hát bizony elke-

rekednek a szemei, próbálja felfogni, befogadni, hogy mi történt. Aztán kiderül, hogy is lehetséges az, hogy MacLeod több, mint 400 évet élt már. A film a továbbiakban is ezeket a kellemes átmeneteket használja a múltak és a jelen összekötésére, szépen, logikusan építve fel az egészet. A film nem lassú, még ma is nézhető – és ez ritkán mondható el egy több, mint 20 éves alkotásról. A történet kibontását és a feszültségkeltést a fokozatosság jellemzi, s mire elérünk a végkifejlethez, már tükön ülünk, annak ellenére, hogy biztosak vagyunk abban, ki marad talpon a végén. Vagy ha stílusosan akarnék fogalmazni: kinek marad helyén a feje. Szerintem az átmenetek, a rendezés, valamint a történet teszik a Hegylakót a filmtörténet egyik mérföldkövévé. Két dolog szűrja csak a szemem a filmben, mégpedig az egyik az, amikor megjelenik a vietnami veterán egy érdekes pólóban. A másik pedig az, amikor Connor a II. világháborúban megment egy kislányt. Azt gondolom, hogy ezeket a szálakat nem lett volna muszáj beleszőni a történetbe, hiszen az egyik még erősen aktuálpolitikai volt, a másik pedig többeket érintett érzékenyen.

Homoergaster: Hogy csatlakozzak Jimmy gondolatához, annak idején olvastam a hazai bemutatókor, a Filmszem kritikáját. Ott azt kifogásolták, hogy amikor Brendánál először vendégeskedik, megszagolja az italt, mondja, hogy brandy, hányas évjárat, és elkezd sorolni, hogy abban az évben mi minden történt. Ezt átszellemülten mondja és belecsempészi a történelmet. A kritika szerint ez gyengécskére sikerült, nem elég vastagon kidomborított. Ezzel nem teljesen értettem egyet, mivel ez a film a halhatatlanok egymással való harcáról szól, a történelmet csak kulisszának használja. Ez a jelenet egy ilyen kulissza célt szolgált. Épp úgy kulissza, mint a jelenet a vietnami veteránnal. Ez is egy korhangulatot tükröz, és szerintem nagyon a helyén van. Amivel nekem is bajom van, hogy a németes jelenetnél valóban van egy kis probléma, de nem az, amit Jimmy mondott. Hanem az, hogy a német egy géppisztollyal lő MacLeod-ra elég közelről, és a golyóknak át kellene mennie rajta, a kislánynak pedig meg kellene hálnia. A másik ilyen problémám a film végén van, amikor a tetőről beesnek arra az üres részre, és Brenda túl hamar van ott. A könyvben ki van fejtve, hogy ész nélkül lépcsőzik lefelé, hogy odaérjen, a filmben semmi ilyen nincs, csak egy vágás van. Elsőre azt hittem, hogy Brenda leestett velük, aztán a könyvet elolvastam kapcsoltam össze, hogy lépcsőzött.

Kapitány: Nekem is az az egyik kedvenc jelenetem, amikor a vietnami veterán belelő Kurganba. A könyvben leírják a fickóról, hogy paranoid volt, és még az öreg néni táskájában is kézigranátot sejtett, ezen kívül körülbelül 17-szer látta a Rambot. Azt még hozzá kell tenni, hogy a nyolcvanas évek második felében, amikor ez a film készült, akkor még igencsak hidegháború volt, tehát a „Hey Moscow” felirattal meg a bombákkal kapcsolatban nem lehet azt mondani, hogy azok politikailag inkorrektek voltak. Egyébként az a véle-

ményem, hogy az első rész, az a Hegylakó. Utána ugye még készült több rész, egy második, amivel kapcsolatban az volt az érzésem, hogy pont a mítoszt rombolta szét, mivel megpróbálták megmagyarázni, hogy miért halhatatlan a halhatatlan. A harmadik rész pedig azért volt probléma, „hát az első két rész sikeres lett, csináljunk még egyet”. Igaz, hogy elfogytak a halhatatlanok, de még a föld alatt azért volt még egy-kettő. Megnéztem igaz ezeket is, érdekesek voltak, különálló filmként nem lett volna rossz, de az első film az a Hegylakó.

Homoergaster: Az az igazság, hogy nekem a második rész, meg a harmadik rész – ha már így Kapitány felvetette, szintén tetszett, de csak egy mozira. Főleg a harmadik résznél, amikor belevittek, hogy a Távol-Keleten eltemetődött, és a jelenben kiszabadul, meg mágus, varázsol, meg izé... Eleve ott a probléma, hogy az első résznél a rendező, hihetetlenül zseniálisan egy kerek történetet mesélt el. Egy olyan történetet, amelyben minden illesztés a helyén van, kerek egész alkot, és ebből utólag próbáltak egy trendet csinálni, s a sikert látva a folytatásokkal próbáltak utólag egy komplett univerzumot létrehozni. Nem sikerült.

Jimmy: Akkor rátérhetünk a Hegylakó második részére, ami igazából egy nagyon jó sci-fi szerintem, némi apokaliptikus világvége hangulattal. Persze egyáltalán nem illeszkedik az első részhez, minden ott megismert tény össze-vissza felborogat. Viszont, ha megnézzük a kor, a kilencvenes évek elejének hangulatát, akkor abba tökéletesen passzol. Sötét jövőkép, visszafejlődés, vállalatok egyeduralma, terrorizmus mind-mind benne van a filmben. A rendezés, a képi világ egyébként önmagában véve rendben van, nekem nagyon tetszik ez a rész ilyen szempontból, és ha csak a Visszatérést tekintjük, akkor teljesen releváns, logikus. Igazából ugye itt az alapkonceptió az, hogy a halhatatlanok egy másik bolygóról érkeznek a Földre, s mindaddig halhatatlanok maradnak, amíg legalább ketten vannak. Ha már csak egy marad, az elnyeri a jutalmat, vagyis megöregedhet, lehet gyermeke, vagy hazamehet a bolygójára. A gond az, hogy az első részben teljesen más a jutalma, bár ott is megöregedhet, de telepatikusan belelát és tudja befolyásolni azokat az embereket, akik a Föld sorsát irányítják. Igazából erről nincs is mást mit mondani. Egy kellemes, nézhető Hegylakó film, SF köntösbe burkolva, a jól megszokott klisékkel. A különbség annyi, hogy itt a múltba révedés nem a Földhöz kötődik,

hanem a Zeist bolygóhoz, de ugyanúgy feltűnik benne a Nő, aki megbabonázza MacLeod szívét (és persze a férfi nézők szívét is). Megjelenik a gonosz halhatatlan is, akivel meg kell küzdenie, de ugyanúgy megjelenik a jó oldal is, az első részből megismert Ramirez alakjában. Ami viszont érdekes, hogy lényegesen kevesebb halhatatlan van összességében a filmben, mint az első részben. Igazából ennyi, a többihez meg meg kell nézni..

Kapitány: Azt fűzném hozzá, hogy az nagyon bosszantó dolog magában Hegylakó világban, hogy nem sikerült egy olyan koherens világot összehozni, mint mondjuk a Star Wars-ban, ahol a részletek azért többnyire összeillenek, és az egyik rész nem rúgja fel a másikat a tényeit, mint itt. Viszont a Hegylakóban a második, harmadik, negyedik részre, sőt a sorozatra sikerült teljesen összekeverni az alapvető tényeket, amire ez a világ épül. A másik a jutalommal kapcsolatos, hogy az

első részben nem mondják ki, meg a könyvben is csak utalnak rá, hogy látja az emberek gondolatait, illetve egyfajta megnyugvást hozott a részére. A második részben pedig kimondják, hogy akkor ez a jutalom, hogy visszatérhet, stb. Ez is egy elég komoly logikai bukfcenc a filmben.

Homoergaster: Az a helyzet, hogy a második résszel kapcsolatban nekem egyetlen hatalmas nagy problémám van. Az, hogy az első rész trendet teremtett, egy hatalmas kultuszt. A második rész pedig meglévő kultuszokat próbál meglovagolni, nincs önálló kultikus ereje. Ez az egyetlen probléma van vele. Az, hogy a kor miliójének elvárásait teljesíti, még beleférne, csak

nincs egy önálló, energikus gondolata, amire fölépítik. Az pedig nem csak egyszerűen nevetségés – szerintem –, hogy idegen bolygóról jönnek a halhatatlanok, hanem szárnalmas is. Ez a fantázia legteltesebb hiányát jelzi. Amikor valamit idegen bolygókkal magyaráznak meg, akkor az illető vagy ámokfutó örült világjobbító, vagy filmrendező. Tehát hihetetlenül elolták az egészet ezzel – szerény véleményem szerint –, arról nem is beszélve, hogy hagyományos a zsarnokkép. Az a Katana tábornok, vagy kicsoda, egy szimpla, hagyományos akarnok azon a bolygón. Bemutatják, hogy az utolsó szabad nép összegyűlik, utolsó nagy gyűlés, utána végső támadás, és mindenki meghal. Nulla. „C” kategóriás filmekben van ilyen.

Kapitány: És ezt még Michael Ironside játéka sem tudja ellensúlyozni.

Homoergaster: Így van, pedig ő a háttára veszi a filmet. Zseniálisan alakítja a gonoszt, csodálatos

az alakítása, egyszerűen hihetetlen jól játszik. Itt megint úgy jártunk, hogy annak idején kocsmázás előtt megnéztük például azt a részt, amikor bemegy a tárgyalóterembe, és a fickót kinyírja, szétnyitja, ellöki, „és akkor most már én vezetem a céget”. A másik kedvencünk természetesen a repülő seggfej, akit TaileS alakított a motoros szemüveggel, és akkor „Van tüzed? Tyúúú”!... Ezeket a jeleneteket kötelező volt kocsmázás, hétvége, strandolás előtt megnézni, mert ihletet merítünk belőle. Egy jót lehetett ugrani utána, csak felidézted, hogy „Van tüzed?”, és már formátlanul ugrottál a vízbe. De ez nem menti meg a filmet attól, hogy hihetetlenül fantáziátlan. Egyébként nekem az volt a véleményem a második rész premierjekor, hogy – csúnyán mondva – elbaszarintották az egészet. Ahelyett, hogy itt mindenfajta perspektívát próbáltak meg neki adni a jövőbe kitolva, nagyon zseniálisan meg lehetett volna oldani a folytatást... vissza a múltba. És akkor meg lehetett volna magyarázni sokkal jobban, hogy miért vannak halhatatlanok. Például genetikai kisklással, az ősök háborújával, mindegy, hogy mivel.

Kapitány: Szerintem viszont az, hogy léteznek halhatatlanok egy olyan tény, amit kár magyarázni. Egyszerűen csak vannak.

Homoergaster: Mert magyarázni akarták. Hogy ha már mindenáron magyarázni akarnak, akkor menjenek a múltba, és ott mutassák meg, hogy mi történt, miért vannak.

Kapitány: Igen, viszont az volt a legnagyobb hiba, hogy egyáltalán magyarázni akarták. Hiszen még Ramirez, az egyik legidősebb halhatatlan, még őneki se volt róla fogalma. Annyit mondott, hogy miért kel föl a nap. Fölkel és kész. Igazándiból nem kell magyarázni.

Homoergaster: „A csillagok talán csak lyukak az éj szövedékén.” - mondja, amikor magyarázza MacLeodnak. Tehát valóban, de ettől még a múltban lehetett volna érzékeltetni a dolgot, hogy valami történt.

Zsádány: Én végül is csak annyit szeretnék mondani, hogy szerintem nem a múltba kellett volna menni, jó volt az a jövőbeli történet, csak fölösleges volt földönkívüliekkel magyarázni, mert végül is a halhatatlanok is születtek. Attól függetlenül, hogy most itt, vagy hol, fölösleges volt bolygatni. Szerintem ez az apokaliptikus világ teljesen jó volt, az egész nekem nagyon tetszett, a világkép, a jövő, stb. Csak az volt, hogy végül is nem kellett volna belemagyarázni ezt a Földön kívüli dolgot. Hanem egyszerűen az, hogy születtek, születtek, és akkor jön egy új generáció halhatatlan, és akkor valahogy ebbe belekavarni. Vagy egy teljesen más főhőst alakított volna, vagy leszármazottat.

TaileS: Igen, meg hogy ha már eleve ilyen kondíciót adnak ennek a halhatatlanságnak, hogy ha egyedül van, akkor halandó marad, akkor szerintem ezt most már így logikusan nem nagyon kéne magyarázni. Tehát teljesen egyetérték Kapitánnyal, hogy ezt nem kéne magyarázni. Vannak, ők így halhatatlanok, ha egy marad belőlük, akkor az megkapja a jutalmat. Nekem viszont ez tetszett benne, ez az egyik dolog, ami tetszett, hogy MacLeod az egy kiégett ember volt. Tehát halha-

atlan volt, és ez volt a jutalom, hogy ő meghalhat. Ez szerintem egy nagyon jó szál volt benne, és utána ki is égett, és még a világot is sikerült rossz irányba döntenie. És utána meg visszahozták. „Jobb kiégni, mint elhamvadni” - idézte Kapitány Kurgant. És utána MacLeod-ot is újra optimistává tették, megmentették, és rájöttek hogy a Föld is regenerálódott. Bár igen, lehetett volna tragikus vége. Sokkal szebb, az, aminek tragikus vége van, de nekem ez így tetszett, hogy a halhatatlanok ugyanúgy kiégnék.

Kapitány: Ezzel egy kicsit előbbre szaladok, de ha valaki elolvassa a könyvet, akkor ott kiemelik, hogy a halhatatlanokra általában jellemző volt a kiégettség. Ramirez az már több, mint kétezer éves volt, és igazándiból MacLeodnak, aki még akkor egy fiatal suttyó volt, ez tűnt fel leginkább, hogy Ramirez teljesen ki van égve. Neki már nem számít az, hogy örök életű. Különösebben azon sem lepődött meg, hogy mikor megjelent Kurgan, és nem küzdött végtelenségig az életéért.

Homoergaster: Nekem legjobban Kurgan kiégettsége tetszik. A könyv utal rá, a filmben semmi nem látszik ebből, hogy Kurgan a hosszú évszázadok alatt küzd a benne növekvő sötétséggel, és semmivel. Kurgan a felszínen továbbra is megmarad egy ilyen vidám, lendületesen gonosz senkiházinak, de belül egy sötétséggel küzd, ami terjed benne.

TaileS: Igen, tehát halhatatlanok voltak, de ugyanúgy emberek maradtak. Ezért is kellemetlen, hogy másik bolygóval magyarázták.

Jimmy: Szerintem mehetünk a harmadik részre. Azt kell mondjam, hogy ez a valódi folytatása az első résznek. Innentől kezdve a második rész gyakorlatilag elfelejthető. A film felépítése, tempója lényegében megegyezik az első részével, de talán kevesebb visszaemlékezés van benne. Valahogy összekapták magukat az alkotók, és egy igazán jó, vérbeli Hegylakó-filmet csináltak. Megjelennek benne az első részből megismert helyszínek, MacLeod visszatér a New York-i régiségkereskedésébe, illetve ismét nagyobb szerepet kap a skót felföld. Újat is mutat azonban az első részhez képest, hiszen megjelenik a mágia, legalábbis az illúzió. A jelen eseményeinek forgatókönyve szinte jelenetről-jelenetre ugyanaz. Kane megszáll egy hotelszobában – akárcsak Kurgan – bár itt már szerepet kap egy prostituált is. Van autós-rettegős jelenet is, amikor Connor fogadott fiát ijesztgeti Kane – hasonlóan az első részhez, amikor Brendát kocsikáztatja meg Kurgan. Van benne „találkozás a templomban” rész, bár itt most Kane távozik hamarabb, nem Connor, valamint a távozás módja is különbözik. Sőt, még arra is figyeltek az alkotók, hogy Connor-nak ugyanaz legyen a kocsija, mégpedig egy régi Porsche, bár ez a második részre is elmondható. Aztán van a végső jelenet, amikor Connor és Kane harcol. A különbség itt technikailag annyi, hogy nem kéken, hanem vörösben játszik az egész. Ezek azonban egyáltalán nem negatívumok, elsőre talán fel sem tűnnek. Éppen ezek a jelenetek teszik a Hegylakó filmeket azokká, amik.

Kapitány: Te most leginkább dicsérted a harmadik részt, én viszont inkább azt mondanám, hogy ezzel a résszel nekem végig az volt a bajom, hogy

mivel az első két rész sikeres volt, ezért csináltak egy harmadikat is, legyen újra bevétel. Az első rész ötleteit veszik elő, csak sokkal rosszabbul. Nézzük meg például a főgonoszt, hasonlítsuk össze Kurgant Kane-el. Szerintem ég és föld a különbség. Kurgan az egy sötét alak...

Homoergaster: A színész játéka sem ugyanolyan. Tehát ezt emeljük ki, hogy Kurgan meg van formálva. A harmadik rész főgonosza nincs megformálva, gyenge. Egy gonosznak erősnek kell lenni, nem fizikailag gyenge, a szellemi megformálása gyenge. Az egészet a mágiára, a bűveszkedésre alapítják. Szerintem.

Kapitány: Igen, és igazándiból azt mondanám, hogy Kane egy nyálas alak. Kurganhoz képest. A másik dolog, hogy az első részt nagyon vitte a zene a hátán. A Queen zenéje olyan magas szintű, hogy a film hangulatán óriásit dobott. A második, harmadik részben ezek nem jönnek le nekem.

Imblode: És az ami igazán zavaró, hogy az első részből visszatérnek ezek a jelenetek. Tehát a harmadik az inkább egy ilyen „variáció a Hegylakó témára”. Amikor visszajönnek ezek a konkrét jelenetek, várná az ember a Queen-hez hasonló színvonalú zenét, és akkor megszólal alatta valami tingli-tangli vacak, akkor érződik ki igazán, hogy mennyivel hulladékabb az első részhez képest.

Homoergaster: Valóban, azt nagyon elfelejtettük mondani, hogy a Queen és személyesen Freddie Mercury hangja nagyon sokat vitt az első részen. És utána az lett ami lett Mercury-val, és hiányzik. Nem is biztos, hogy a folytatásokban vállalta volna ezt az egészet, mert látva a színvonalat... Tehát ott azért, nem véletlenül mondta azt Réz András, hogy ez egy klipfilm. Mert klipszerű volt, egy dinamikus, egy állandó mozgásban lévő, és egy körfolyamatot zárt a film. És a második, harmadik rész nem ilyen. Hiányzik belőlük az a dinamika, amit az ember egy Highlander filmtől vár. És a negyedik résszel még nagyobb probléma van, ugyanebben a kategóriában.

TaileS: Nekem már nem is volt igazából motiváció megnézni a negyediket, de valójában én is csatlakozom az előttem szólókhoz. Nekem is egy ráadásnak tűnt a harmadik.

Zsadány: A második az tényleg egy ilyen variáció volt, de igazság szerint én, mikor először megnéztem, nekem nem esett le, hogy végül is nem emberek, hanem másik bolygóról jöttek. Nekem inkább egy „másik dimenzió” filingje volt a dolognak. Igazság szerint én sem tudtam összeilleszteni az első meg a második részt. Szóval nekem tetszett, azzal a kitétel, hogy gyakorlatilag a történetet nem vettem az első folytatásának. Én, mint egy külön film, úgy néztem meg, és úgy teljesen jó volt.

Itt Homoergaster, Kapitány és Jimmy picit elkalandozott a folytatások általános jellemzőin, és példaként a Star Warst, meg a Harry Pottert hozták fel. Ehhez kapcsolódott TaileS alábbi gondolata:

TaileS: A harmadik részben még a mágia is bejött, mondjuk ezt még inkább elfogadja az ember a halhatatlanokkal kapcsolatban, mint azt, hogy másik bolygóról jöttek, de most így a kettő együtt... hát... nem baj.

Homoergaster: Ezért mondom én azt, hogy a folytatásnak nem a jövőről kellett volna szólnia, hanem a múltban kellett volna mutatnia valamit. Akár egy olyat, hogy még nagyon sok halhatatlan van, és harcolnak, mint egy csatát bemutatni. Mi lett volna abból? Most képzeljünk el egy olyan jelenetet, hogy visszamegy a második vagy a harmadik rész a távoli múltba, és több ezer halhatatlan összecsap egymással, és állandó energialüktetés van a harcmező fölött. Milyen grandiózus dolgokat lehetett volna ebből kihozni!

Kapitány: Igen, és Skóciában kellett volna statisztákat keresni hozzá, akik megfelelő whiskey mennyiség elfogyasztása után akkora lelkesedéssel képesek a csatát lejátszani, hogy kis híján halálos áldozatok vannak a forgatás során, és a stábnak kell őket leinteni, hogy „Figyeljete, ez csak egy mozi!”, mire a statiszták ezt válaszolják: „De mi remekül érezzük magunkat!”

Ezután még szót ejtettünk a negyedik részről, amellyel kapcsolatban megint megoszlottak a vélemények. Jimmy-nek például nagyon tetszett, Kapitány viszont savaltá, hogy túl sok halhatatlant sorakoztatnak benne fel, főleg ahhoz képest, hogy az első részből készült könyvben le van írva, hogy MacLeod élete során alig 3-4 halhatatlannal találkozott összesen. András szerint a legnagyobb baj az volt, hogy MacLeod láthatólag megöregedett, ezért hozták be a sorozatból a fiatal Duncant. Zsadány úgy vélekedett, hogy az első film utáni második és harmadik részt nem igazán lehetett összekapcsolni az elsővel. Aztán megjött a sorozat, és a negyedik film inkább ahhoz kapcsolódik, mint az addigi filmekhez, illetve a második és harmadik rész után már nem lehetett létrehozni egy olyat, ami ezt egységesíti. TaileS pedig megadta a végszót: „Ennyi halhatatlan végleg lerombolta a mítoszt. A számokkal lerombolták a mítoszt.”

Ezután kitértünk még bővebben az első részből készült könyvre, amelyről főleg Kapitány beszélt. Megint szóba került egy párhuzam kapcsán a StarWars.

A könyv után Jimmy mesélt még egy keveset az ötödik részről, amiből kiderült, egyáltalán nincs róla jó véleménye – már ami a Hegylakó-vonalat jelenti. Egyébként önmagában nem tartja egy rossz SF filmnek. Egy pár mondat erejéig szóba került a sorozat is, amiben furcsáltak, hogy vannak gyerek halhatatlannak is, főleg úgy, hogy Kurgan gyerekkorában vált azzá, de még utána 25 éves koráig fejlődött. Ezzel kapcsolatban kicsit elkalandoztunk a valóság érdekességein, mégpedig András elmesélte az úgynevezett romolhatatlanokról szóló történeteket, illetve szóba került a halhatatlanság ókori gyökere – zombik, vámpírok és vérfarkasok felemlegetésével.

A beszélgetést és a rádiófelvételt a 2007-es animációs filmmel zártuk, valamint Jimmy felemlgette, hogy megpróbálta felfűzni az első három részt egy szárra, s megpróbálkozott a második rész kivételével ugyanezt megtenni a többi filmmel – kevés sikerrel. Kimaradt még továbbá a Hegylakó jövője, szintén időhiány miatt nem tudtuk átbeszélni. Azonban Jimmy kiegészítésként otthon rögzítette ezen gondolatait, és a Lidércfény Online-ról ez is letölthető.

Lidércfény HQ

Figyelők szövetsége

Traumatikus specializáció-halhatatlanság
Szigorúan titkos kiképző dokumentum
részletek

A halhatatlanságot egy hibás géncsoport okozza, melyet a jelenleg elfogadott elméletek szerint, a hominidizáció korai szakaszában bekövetkezett torzulás, trauma hozott létre. Ezek a gének, a halhatatlanságot okozók, minden emberben potenciálisan jelen vannak, rejtetten. Általában a mitokondriumokban található, de akadt már rá példa, hogy másutt bukkantak rá. Mivel hibás, nem normális működésű génekről van szó, ezek ritkán aktivizálódnak, különleges esetekben, és kizárólag erőszakos, fizikai behatás általi halál esetén. Az elméleti kutatás legvalószínűbb magyarázatnak egy régműbeli katasztrófát tart a kialakulás okának. Azt nem feledatunk kutatni, hogy teremtett vagy véletlenszerűen kialakult világban élünk-e. Ugyanakkor a vizsgálatok egyértelművé tették, hogy a természet nem tudta kijavítani a keletkezett hibát, ezért elszigetelte. Amennyiben a teremtés művét zavarta meg valami, nyilvánvaló, hogy az egészet újra kellett volna kezdeni, ehelyett az történt, amire az előbb utaltunk. Nem lett eltörölve az a faj, melyből az ember lett, ez nyilvánvaló. Hogy mégse szorítsák ki az elszaporodó halhatatlanok a halandókat, a humángenezis következő lépcsőfokában hozzárendelt egy alrendszer, mely módosította annak működését, afféle parazitaként tapadva rá. Ez hordozza a „csak egy maradhat” rögeszméjét. Ez a rögeszme agressziót generál a halhatatlanokban, valamint egy olyan

pszichózist, kényszerképzetet, ami az idők végéről és a „jutalom”-ról szól. Ez egy örülettel rokon állapot, de létrehozta azt az egyensúlyi állapotot, melyben a mindenkori emberi populációban alacsonyban tartja a halhatatlanok számát. A „csak egy maradhat” egyúttal meddővé teszi a halhatatlanokat. Vagy halhatatlan vagy, vagy pedig tudsz szaporodni. Egymás ún. „őserejét”, mely az eltelt idő függvényében növekszik, az ismert módon, lefejezéssel szerzik meg. Ez az „Achilles nyak” is a hibás génhöz kapcsolódó másik műve. Az „őserej” gyűjtése különleges képességeket halmozhat a halhatatlanokban, például megjelenik a mágius, szemfényvesztő képesség, és más különös dolgok. Ezek nem válnak uralkodóvá. Erről maguk a halhatatlanok tesznek. A „csak egy marad-

hat” harcényszerének nyomása alatt megalkotnak egy szabálygyűjteményt, melynek betartásával harcolnak egymással. Ezeket a szabályokat időnként megszegik. Ilyenkor az erős halhatatlannak is rajtavesztenek. Aztán a szabályszegőket is kiiktatják, és kezdődik minden előlről. Ez végül is a dolog belső logikájából következik. A halhatatlanok között működő kiválasztódás egy idő után törvényszerűen kisiklik. A halhatatlanok átlagéletkora 500-600 év, amennyiben túljutnak az első kritikus évszázadon. Az aktuális milióben mindig van egy-két mumus, a többiek réme. A figyelők, elsősorban őket követik nyomon.....

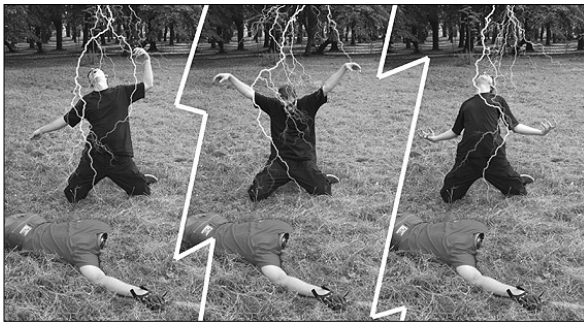
...A Traumatikus specializáció a halálos sok pillanatában következik be. A halál beállta már

csak átmeneti ájulatot, mivel a gén már aktivizálódott. Az ájulatos mértéke egyenként változó. Sajnos nem létezik biztos módszer arra, hogy megtudjuk erőszakos halála esetén kiből lesz halhatatlan. Akadtak olyan halhatatlanok, akik azonban valami módon erre képesek voltak ráérezni. Az egyik például a Kurgan volt. Az idő teltével a halhatatlan képes lehet rá, hogy kisebb traumákat, pl.: törődés, ájulatos nélkül kibírjon. Ez a képesség fejlődik, és statisztikailag kimutathatóan annak a függvénye, hogy a halhatatlan hányszor „serkent”, és az ájulatos mennyisége is számít. Egyfajta immunitás alakulhat ki a sérülések bizonyos fokozatai ellen. Tudunk olyan halhatatlanokról, akik kibírtak egy géppisztolysorozatot, vagy egy aknagránát robbanását is. Ezt azonban hosszú idő alatt érik el. A Traumatikus specializáció az emberi lárva szervezet, a világ önmegmentését utánzó képessége, az egyik teória szerint. Ezt a képességet egy régi korokban pusztított szörnyűséges háborúban vette fel, s azóta lapang benne. Potenciálisan minden élőben benne lehet, de szerencsére ritkán aktivizálódik. Ez a specializáció, mint minden más hasonló, tökéletlenné tesz. A halhatatlanok elveszítik a nemzőképességüket, később csökken a nemi aktivitásuk is. Csak ritkán sikerül megőrizniük a józanságukat, a végidők és a „jutalom” bűvkörében. Többnyire ez a veszteség.....

hat” harcényszerének nyomása alatt megalkot-

Homoergaster

A néma

...ott áll a képben, lélegzik
mint aki megszületett
vándor a keresztúton
a táj része lett...
...a hamar és gyorsan lebukó nap
az álmat a fény rőtre mázolja
a sebesen sikló felhők mögött
a lélek ősi szomja.....
...ott állva a NÉMA, körülötte
örvénylik, kavargog az elemek árja
a festő különös álma
soha meg nem festett tája.....
...tükörképek megfakulnak
nagy kapuk zárulnak
a NÉMA arcán vízcseppek
legördülnek, ahogy a fehér hegek...
...az éteri áram anyagiasult fodrában
kegyetlen elragadtatásban
ott állva, lassú szitalásban
szeme parázs, ajka vonal.....
...a fehér arcból eleven tűz vet lobot
átszínezi az álmat
a görgeteg alól szivárgó párába vág
csillagos ég...milliárd.....
...a haja szemébe lóg, vizesen
megszületett, idézőjelben
a csillagok ragyognak
(az éj szövétének apró lyukak)
ég s föld összeolvad.....
...a messzi, álombéli ponton
a kiürült éji égbolton

Homoergaster

Egy más korszakhoz

Évezredek sötét kútja
embernek nevezett elvesző múltja
borzongva állnak a modernnek
nem értik meg az ősi rendet.
Mit az idő magába emésztett
szubjektív, húsevő rózsza
kiöklendezett maradéka
ebben turkál a tudós lélek
vakon tapodva a sötétséget.
Megszámlálhatatlan előd
szorgos munkája, keze nyoma
mind eltűnt a porban
múlандóság nyomvonala...
a dicső romok és moha.
Csak a NAP ugyanaz!
kinek imádata
a fény s árnyék játéka...
eltűnt géniuszok tudása
az idő hordaléka.
Szomorúan állok, s lenyűgözve
eltűnt idők temérdek kincse
az ismeret és hit szentsége....
...a jelen anyagba ragadt törpesége.....

Homoergaster

A medvevadász (Kurgan története)

ELŐBESZÉD

Jól ismerem azokat a kronológiákat, melyek a halhatatlanokat igyekeznek elhelyezni a történelemben, például a Kurgant is. Nem osztom ezeket az elképzeléseket. Számomra ez a figura sokkal ősbibb mindennél. A zseniális Clancy Brown alakítása nyomán ez szilárd meggyőződésem.....

Homoergaster

Kezdetben volt a mélység túloldaláról átszivárgó fény....

Az önmagát mímelő, önmagába visszahajló téridő.....

"A sötétség árnyéka a fény" (Leukémia)

Az 1920-as évek elején, valahol Európában

Kurgan megállt egy kirakat előtt, és megrázta a fejét. A mozdulat bosszús volt és türelmetlen. Az eső kitartóan mosta rövidre vágott haját, sikeresen kiáztatva belőle azt a hülye pomádét. A szemébe csorgott. Újabb fejrázás. Nem tudta megszokni a rövid haját. Muszáj volt levágnia, ha nem akart feltűnősködni. Persze hogy nem akart. Neki mindig hosszú volt a haja, és nem volt probléma. Mostanáig. A kirakatüvegen túl a legfrissebb párizsi divatmodellek pompáztak. Alaposan megbámulta a kollekciót, nevetésre ingerelte. Elmosolyodott. A hideg esőben ázó utca eltompította a ruhának csúfolt izék harsányságát, színes csíkokra szabdalva a pompájukat. Állt ott, nézte a kirakatot. Noha a teste itt élt, lélegzett, a lelke még mindig nem ért ide, ebbe a zűrzavaros jelenbe. Az még messzi járt, az idők mélyén. A világon eluralkodott a káosz. Az értékek sok százados rendje belefulladászt a történelem eddigi legnagyobb vérfolyamába. És a világ még mindig nem talált magára. A civilizáció ostromlott várhoz volt hasonló. Kurgant mindez nem zavarta, inkább lubickolt ebben az őszállapot közeli miliőben. Az újabb korok nyomasztották, az anarchia pedig üdítő oázis volt a számára. Mostanában megint egyre többször gondolt rá, mi is lehet az idők végén a jutalom. Hogy megéri, afelől nem volt kétsége. Messziről jött, és messzire fog jutni. Tovább ballagva az esőben, egy másik hideg hajnalra gondolt. Egy hajnalra, amikor a társaival vadászni indult. El akarták kapni a sánta gyilkost, az emberevő medvét. Akkor sokkal hidegebb volt, mint most. A zúzmara csak lassan engedett fel lucskokká. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Láta magát a csapatban, hideg sziklák között lopakodni a folyóparton. Megint megrázta a fejét. Nem akart erre gondolni. Rég volt. Felnézett az égre. Az eső esett rendületlenül. Úgy látszott, sosem süt ki a nap. A modern kor gyászosan ázott az időtlen esőben. Elmosolyodott....

1936 Berlin, a természettudományi múzeum

Az utcákon nagy volt a jövés-menés, az egész város az olimpia lázában égett. A múzeumba be-

lépve azonban csönd fogadta.

Ahogy járta a termeket, alig néhány lézengőt látott. A külföldieket most a jelen sporteseményei izgatták, nem a múlt relikviái. Kikerült egy csapat franciát, akik egy festmény előtt vitatkoztak. A következő terem üres volt. Hamar érkezett. Szándékosan intézte így. Ez a hely ideálisnak látszott, de ő fel akarta deríteni a terepet. Méretre készített öltönyében, a helyi divat szerint felnyírt, rövid hajával Kurgan beleolvadt a sokszínű emberkavalkádba. Valószínűleg mindenki azt gondolta róla, hogy atléta. A 20-as évek végén jött ide. A mély válságban vergődő városban úgy elmerült, mint kavics a folyóban. A köztársaság végnapjaiban összeakadt egy halhatatlannal. A fickó a nagynak nevezett francia forradalom idején lett az, ami. Egyébként nem egyedül. A forradalmak kora kedvezett az ilyesminek. Akkor forrongott Európa, és olyasmiket látott, amik még őt is meglepték, pedig ha valaki, hát ő volt az aki végigháborúzta az emberi történelmet. Ahogy a hangzatos jelszavakkal visszaélve mészárolták az embereket, az még neki is sok volt. A nyaktiló pedig veszedelmes, örült eszköz volt, még a halhatatlanok sem intézhették el egy vállrándítással. Aztán elmúlt a téboly, de csak látszólag. Érezte ezt ő is. A sorban huszadiknak hívott század véres nyitányában volt alkalmja találkozni egy halhatatlannal, egy oroszral, aki a francia zűrben született ujjá. Ott, a fronton, a pergőtűz kellős közepén nem volt módja rá, hogy elkapja. Később azonban a háború végén újra találkoztak. Makszimics a vörös csillagot hordta. Gőgös volt és elborult. Miközben vívtak, gúnyolódva lemocskolta az imádott csillagával együtt. Makszimics erre úgy felbőszült, hogy pofonegyszerű volt legyőzni. Ez az új világ, ami most létrejött, fölöttébb érdekes volt és nyugtalanító. Elsősorban önmagára volt veszélyes, a gonoszság és paranoia tapinthatóvá sűrűsödött. Világosan érezte, hogy a halandók örültsége új stádiumába lépett. Keleten olyan vérgőzös terror uralta a Földet, ami addig példa nélküli volt a történelemben. Állami szintre emelt bűnözés. Kurgan csodálkozva látta, hogy nem egy halhatatlan önfelédten tobzódik ebben a véres diktatúrában. Nem értette, hogyan lehet elfelejtkezni a fő célról, és helyette a mocskokban hemperegni. Az a francia is ilyen volt, akivel a tüntetésen találkozott. Már sokat hallott róla. Elvetemült világjobbító volt, na és nem kétséges, örült. Azt képzelte, hogy a jutalom birtokában majd megcsinálja a világforradalmat. Egyedül.

Az első találkozásukkor is egy vörös zászlóval hadonászott. egészen addig, amíg meg nem pillantotta őt. De akkor aztán úgy dobta el, mint egy rongycafatot. Mosolygott. Egyből van fontosabb mi? – Gondolta kárörvendően. A francia kardot rántott és feléje nyomult, szétcsapva az elvtársai között. Ez alkalommal azonban nem került sor összecsapásra, mert a tüntetőkön rajtaütöttek a nemzetiszocialisták. Kurgannek ez imponált. Gyönyörködve nézte az utcai harcot. Egyszer még látta megvillanni a kardot, immár véresen, aztán eltűnt a szeme elől. Néhány nappal később találkoztak újra, egy mellékutcában. Dammar, így hívták, magabiztosan támadott. A finoman kidolgozott francia penge valósággal felszeletelte körülötte a levegőt. Némán küzdöttek, csak a pengéik csattogtak. Aztán persze győzött, egy olyan csellel, amit még az arab mesterétől tanult. A villámok csapkodása, a fény és hang nem kellett figyelmet, az embereknek épp elég bajuk volt a politikai zivatarral. Később jött ez a kancellár, és ámulva figyelte az ország talpraállását. Egészen mostanáig nem találkozott senkivel a halhatatlankok közül. Mióta az ország az olimpia megrendezésére készült, feszülten figyelt, mert egyre több esély volt rá, hogy a külföldiek között halhatatlankok tűnjön fel. Aztán tényleg feltűnt egy. Egy régi ismerős. MacLeod. A pályaudvar forgatagában látta meg, és MacLeod, mint akit kígyó csípett meg, úgy fordult sarkon, rámeredt. Ő hozzálépett, megropogtatta a vállát és az arcába röhögött.

– A múzeumban MacLeod, holnap. – mondta neki vidáman. Amaz komolyan bólintott, ő pedig ment tovább. Közben szélesen, kenetteljesen mosolygott. Ez a mosoly kiborított egy fiatal és arrogáns tisztet, aki egy SS-járőr parancsnoka volt. A tisztet idegesítette a sok külföldi tülekedése a pályaudvar csarnokában. Különösen a hangoskodó franciák dühítették. Még élénken élt benne a 20-as évek nyomora. Kurgan mosolyától azonban elszállt az arroganciája és dühe. Döbbenet találta miféle ember is lehetett. Kurgan érezte, hogy MacLeod még nincs itt. Jól van ez így. Türelmesen várt, szemlélődött. Az őstörténeti kiállítás felé vette az útját. Homályos vonzalmat érzett, akár egy gyenge mágnes vonzása. Nem tudta pontosítani ezt a vibrálást, de engedett az érzésnek. Szórakozottan bolyongott a hatalmas csontvázak között. Egy pillanatra bolyongott a hatalmas csontvázak között. Egy pillanatra megtorpant az ősmadár palába kövült csontjai előtt. Töprengve szemügyre vette, aztán vállat vonva továbbment. A gígaszokat elhagyva, a hominidia fossziliákhoz ért. Lelassított a szegényes maradványoknál. Lassan vette sorra, darabonként. Megállt. A terem sarkában egy a kőburkában kiemelt sír volt kiállítva. Nyílegyenesen ahhoz ment. A felirat szerint egy ásatag Homo Sapiens volt. A sír mögött, egy festett képen afféle művészi rekonstrukcióban, egy érzélgősre sikeredett temetési jelenet díszelgett. Rámeredt a képre, aztán vissza a sírra. Amit érzett, rég nem érezte. Nagyon régen. A felirat arról tudósított, hogy az Aurignacien-kori vadász, az első mai emberek egyike. Nézte, nézte a repedezett koponyát, az üres szemüregét, és tudta, hogy ismeri őt. Barátok voltak.....

Őskor...a medve

...A csillagtenger odafönn megdermesztette a világot jeges leheletével. A levegő éles volt, úgy vágott, mint a legjobban pattintott penge. Már mindannyian talpon voltak, egyikük sem aludt túl sokat ezen az éjen. Az idegeik túlfeszültek. A rájuk váró harc és megpróbáltatás fogva tartotta a képzeletüket. Kauta és Rova, a két jóbarát fázósan ült a tűznél, melyet az öreg Ga táplált az éjszaka. Sem a tűz, sem az állatbőrök nem melegítették fel a bensőjüket, melyben hideg elszánás lakozott. Rosszkedvűek voltak, fájt nekik a közösséget ért veszteség. Haragosak voltak a csapás okozójára, akinek a halálát kívánták. A vadászok némán ültek körül a tüzet, töltekezni próbáltak annak melegéből. Mindannyian a legjobb fegyverüket készítették elő. A nők és gyermekek még aludtak, de ők sem jól. A kicsik fel-fel sírtak álmukban, nyugtalan forgolódásuk átragadt az anyjukra. Azok felébredve halkán csitították a gyerekeket. Kicsit odébb karikás, kimerült szemekkel nézték a vadászok készülődését. Mindegyik harcos vetett rájuk egy szánalommal és együttérzéssel teli pillantást. A férfiak gyorsan fogyasztották kevés kis reggelijüket, szótlanul, komoran. Aztán szinte egyszerre keltek fel. Még egy utolsó pillantás az alvó táborra, és elindultak. A nap még alacsonyan állt, a fénye nehéz közelharcot vívott az éjszaka homályával. Ezek voltak a leghidegebb órák. A föld darabosra fagyott, a levegő csípte a vadászok bőrét. Óvatosan ereszkedtek le az omladékos folyóparton. A tavaszi áradáskor lerakódott kavics és agyaghalmokon, a sötét hideg sziklák között. A folyócska élesen csengve csobogott. A hang kiáltásnak tűnt a hideg csendben. A víz mentén haladtak tovább. Ez felkészülés volt a legrosszabbra. Ha esetleg nem sikerül megölniük a gyilkost, az ne talljon a táborra, ha bosszúra szomjazik. Mindannyian készek voltak a halálra. A nedves kavicsbordalékon nem maradt használható szagminta. Hosszú, teljesen néma csúszkálás után értek a gázlóhoz. A gázlónál széles homokpad terült el, ide jártak a környék állatai inni. Most is tele volt az előző esti szomjukat oltó, átkező állatok nyomaival. Máskor itt lesték meg a zsákmányt, ez a hely nincs nagyon messze a tábortól. Most a hosszabb úton jöttek. Máskor hosszasan és vágyakozva vizsgálgatták volna ezeket a nyomokat, de nem most. Most egyetlen rögeszmévé görcsösült cél vezérelte őket a lassan felmelegedő hajnalban: a sánta gyilkos megölése. A túloldalon sem álltak meg, hanem azonnal belevetették magukat a rengetegbe.

Mostmár nem törődtek a nyomokkal, nyílegyenesen törtek a céljuk felé. A nap már magasan járt, de nem sok meleget adott. A vadászok nem látszottak sem fáradtnak, sem tévovának. Az arcuk kemény volt, csupa függőleges vonal, mint a folyóparti sziklákon. A leheletük sűrű fehér gomolyagban szállt. Szomjasan hörbölték a levegőt. A torkukat marta, de nem törődtek vele. Kauta sem vette észre, hogy berekedt, mert a hangszálai megfáztak, ahogy kapkodva szedte a levegőt. Ezen a reggelen nem csak ő fázott meg. Később még sokáig kúrálta Ogia a harcosokat növényi főzetekkel. Néhányuknak átmenetileg rekedtebb, mélyebb lett a hangja, de aztán elmúlt. Az erdő sűrűjében egyre több sziklatömb álta útjukat. A vékony termőtalaj alatti szikla kitüremkedései. A vadászok tudták, hogy a lábuk alatt egy másik világ van, sötét és halálos. A labirintusban könnyű volt eltévedni. Ezekben a barlangokban lakott a sánta gyilkos. A bejáratot ismerték, tiltott terület volt, nem csupán a medve miatt. A legendák, melyek a törzs szellemi kincsének részei voltak, a barlangokba helyezték azt a világot, melyet aztán korokkal később majd a pokolnak hívnak. Odalenn a vén medve birodalmán túl, olyan világ van, ahová senki sem vágyott. Ga történetei, melyeket kérésre elmesélni szokott, mindig megerősítették a régi szabályt: a barlang tiltott vidék. A vén gyilkost is azért viselték eddig, mert ott élt. A hagyomány erős fonala megkötötte a kezük... eddig. Maga Ogia oldotta fel a tilalmat az előző estén egy varázslattal. Az ősök is akarták a gyilkos pusztulását. A barlang szája olyan volt, akár egy fenevadé, mely elnyelni készült az óvatlanokat. A vadászok bizalmatlanul méregették azt a fekete nyílást a sziklaeresz alatt. Laza félkörben álltak, lándzsáikat maguk elé tartva, és fojtott hangon vitakoztak. Aggodalmas arcuk követte a két társukat, akik felfelé kapaszkodtak kétoldalt, a kiugró párkány fölé. Mozdítható köveket kerestek. Nagyon óvatosan, a legkisebb zajt csapva feszegették erős faékekkel a repedezett sziklát, míg végül sikerült három nagyobb tömböt kinyerniük. Az apró törmelék halkan pengve pattogott lefelé. Az emberek feszülten figyelték a nyílást, készen mindenre, de a medve nem jött. Vagy nincs benn, vagy még nem vette őket észre. Ez utóbbit vonakodtak elfogadni, mert jól ismerték a vad alatomosságát. Könnyen lehet, hogy már rájuk les, valamelyik benti sziklatömb mögött. Csatárláncban álltak, baltákkal, bunkók-

kal, lándzsákkal, és vártak. Kauta volt az, aki először megunt a várakozást, és a legjobb barátjához, Rovához fordult.

- Bemegyek és felébresztem, ha alszik, velem jössz? - Rova ránézett, hatalmas szemeiben némi félelem, de még több elszántság villant. Hevesen bólintott.

- Együtt megyünk! - kiáltotta, nem törődve már semmivel, bár Kauta halkán tette fel a kérdést. Kauta hangja elmélyült, reszelős lett. Határozottan ijesztő volt Kautát berekedve hallani. A máskor dallamos és tisztán zengő orgánuma most elmélyült és fenyegetővé vált. Ahogy a barátja elszánt tekintetében fúrta a sajátját, aztán bólintva a többiekre nézett, az arca sötétté vált, fenyegetővé. A későbbi századok során ez a tekintet halandók és halhatatlanok sokaságában kelt majd rémületet és szorongást, ahogy Kurgan rájuk néz. Most a medve, életük elszomorítója iránti düh és gyilkos

vágy adta a főpróbát ehhez. Kauta nem várta meg, hogy társai mit szólnak az ötletéhez. A közeli fenyőhöz lépett, és szóltanul rácsimpaszkodott az egyik lehajló ágra. Rova habozás nélkül csatlakozott hozzá. Az ág vészesen meghajlott a súlyuk alatt és ropogni kezdett. Kauta keményen odatesapott a kőbaltájával párat az ágnak, és az nagy recsenéssel letört. A vadászok dermedten figyelték Kautát. Érezték, hogy az események csomópontjához érkezett a csapat. Kauta mozdulatai darabosak, és kemények voltak. Ma azt mondanánk: gépiesek. A többiek érezték ezt az idegenszerűséget, de nem tudták értelmezni. Ösztönösen

hátrébb húzódtak előlük. Kettejük közül csak Rova vette ezt észre, de őt is jobban foglalkoztatta az, hogy mi vár rájuk odabenn. Nem sejtette, hogy órá a halál, Kautára pedig még rosszabb: a halhatatlanság. A két barát tisztogatni kezdte az ágot. A levágott ágakat felhasogatták, és hánccsal az ághoz kötözték. A kettétört, gyantás ágból két fáklya lett. Kauta ezután lekuporodott a hideg földre, és a tűzcsiholásba kezdett. Mozdulatait hideg precizitással végezte, rettenetes elszántság sugárzott belőle. A fellobbanó tűz fénye elsápasztotta a hidegtől kipirosodott arcát. A szemei akár a fény árnyéka. Meggyújtotta a fáklyákat, aztán az egyiket mag elé tartva, elindult befelé. Vissza se nézett. Rova azonnal követte.....

Folytatjuk...

Homoergaster

HALHATATLANOK A

LIDÉRCFÉNY HQ-N

Érdekes dolgok bukkantak felszínre augusztusban a Lidércfény HQ berkein belül. Éreztük már ezt régóta, de most vált teljesen nyilvánvalóvá: halhatatlanok vagyunk! Vagyis leszünk. Az Univerzum megremeg, jövünk! Mindenki kivétel nélkül magából, felszínre került az örök harcos, a végső jutalomért küzdő vad. Kardjaink markolata régi barátként siklott tenyerünkbe.
– Harcra fel! – üvöltöttük artikulátlanul. – Csak egy maradhat!

Csatáink helyszínéül a közeli Hősök erdejét választottuk, no meg egy ház tetejét. A Lidércfény HQ – néhány taggal kiegészülve – felfegyverkezve rontott az erdőbe, és egy stábfotó után kezdetüket vették a küzdelmek.

Elsőként Homoergaster és Kapitány rekonstruálták az első film azon jelenetét, amikor egy vietnami veterán esik Kurgan áldozatául. Ezután Jimmy és Zsadány küzdelmét követhettük nyomon, ahol már konkrétan fejek hullottak. (Lásd a borítót.) Ezt követően Kapitány küzdött meg TaileS-el, melynek kimenetele nem lehetett kétséges – Kapitány jó adag őserővel lett gazdagabb. Végül belenézünk a jövőbe, ahol a feltámasztott TaileS és Zsadány párharcát láthattuk egy háztetőn. Mivel a jó mindig győz – vagy legalábbis majdnem mindig -, így szegény TaileS ismét fejesztetten volt kénytelen távozni. Ám a háttérben, harcra készen, elszántan felbukkant a legősibb halhatatlan: Kurgan.

Sigynnae

Királynő, hercegek, kardok, őserő

Amikor szóba kerül a Hegylakó egy társaságban, akkor szinte biztos, hogy óhatatlanul felcsendül mindenki fülében a film zenéje. Biztos vagyok benne, hogy az első rész sikerében nem csak a történet, a rendezés és a színészek játszottak komoly szerepet, hanem a Queen betétdalai és Michael Kamen aláfestő zenéje is.

Highlander – There can be only one

Az első rész Original Soundtrack-jét (OST) jegyző páros rögtön az első számmal megteremtí az egy különös hangulatot, amely végig jellemző a film zenéjére. Az alapvetően nyugodt tempójú *Memories of battle* című számban kombinálva van a nagy zenekari hangzás a modern hangszeres zenével. Ez leginkább egy fúvós hangszere emlékeztető szintetizátorhangzásban és a rá válaszoló, kellemes hangú trombita kettősében érhető nyomon.

Ezután rögtön egy harci jelenetet lefestő zenei téma következik, amely már gyorsabb tempójú, bár néha lelassul, hogy illeszkedjen a film eseményeihez, a garázsban való bujkáláshoz, Fasil és MacLeod macska-egér játékához, a kardok csattogásához, egymás kimért figyeléséhez.

A harmadik szám, amelyben nagy szerepet kap egy templomi orgona, azt hivatott zeneileg érzékelteni, hogy milyen, amikor egy halhatatlan győzedelmeskedik, és a legyőzött energiája, őserője átáramlik belé. Lassú kezdés, majd fokozatosan előtörő gyors rész, halk és harsogó zenei témák követik egymást.

A negyedik számra eljutunk a jelenből a múltba, New York-ból a skót felföldre, 1536-ba. Igazi, vidám, középkori hangulatot árasztó nagy zenekari muzsika, minden szükséges klasszikus hangszer megszólaltatásával. Gyors hegedűk, mélyről dübörgő üstdobok, érces fúvósok röptének minket a MacLeod klán háza tájára.

Am végül itt is szembesülnünk kell a valósággal. A középkor rövid, de véres csatáinak egyikével. Az albumon itt bukkan fel először a skót duda, s itt érezhetjük meg igazán a dobok erejét. A kettő kombinációja, a skót duda lassú zengése és középtempós dallama és a dobok mély ritmusa szinte feltüzeli a hallgatót, hogy legszívesebben kardot ragadna, és rárontana az ellenre. A *Death to the MacLeods* nagyon húz, s mélyre hatol az emberi pszichében. Ennek szép, kellemes, halk lezárása az End of the battle.

Úgy gondolom, ennyi már elég, hogy képet kapjunk az egész album zenei sokszínűségéről, amelyben többször keveredik a modern hangzás a klasszikus zenével. Mivel aláfestő filmzenéről van szó, nyilván vannak igen halk, és erőteljesen megszólaló részek, amelyek hol váltakozva, hol pedig hosszan kitartóan szólnak. A film stílusából adódóan, a zenei témákban is keveredik a múlt és a jelen, de az egyes számokon belül a legtrikább esetben találhatóunk ilyen. Szintén a film stílusából adódik, hogy hol kellemes, majdhogynem vidám dallamok csendülnek fel, hol melankolikus, mármár szomorú akkordok szorítják össze az ember

szívét, hol pedig pergő, harsogó, az emberen keresztül dübörgő ritmusok szagatják a dobhártyát.

Egyik személyes kedvencem az *Underwater* című szám, amely hallgatása során mindig magam előtt látom, ahogy az ifjú MacLeod ráébred arra, hogy számára a víz alatti lét sem akadály, és vidáman sétál keresztül a tó fenekén. Ez mindig mosolyra készíti. Ezt egy reneszánsz hangulatú zene követi, majd visszatérünk Skóciába, ahol Ramirez tanítja MacLeod-ot; együtt és egymással vívnak, futnak a tengerparton. A *MacLeods training* lassan, méltóságteljesen kezd, majd a közepe felé felgyorsul, ahogy Connor egyre inkább belejön a halhatatlan létbe. Felerősödik, mondhatnám megerősödik, majd a fáradságtól elcsendesül, s lepihen.

A másik érdekesség számomra a Hegylakó zenei témájában a *Ramirez vs. Kurgan* című szám, főleg ha az utána lévő kettővel együtt emeljük ki. A harc zenei témája olyan kellemesen sötétre sikerült, hogy látja az ember maga előtt a küzdelmet. Engem azokra a zenékre emlékeztet, amelyeket a kilencvenes évek második felében hallgattam írás közben. Ezek főleg horrorfilmek zenéi voltak, de akadt néhány akkori nagy mozifilm OST-je is (pl.: *Jurassic Park*). Ez a szám is nagyszerű példa arra, hogyan lehet nagy zenekarral, klasszikus hangszerekkel modern (kortárs?) zenét előadni. Különösen furcsa hatást kelt, hogy az albumon közvetlen utána egy olyan zenei téma csendül fel, amelynek alapját a „*Who wants to live forever*” adja. A *Goodnight Heather*, Ramirez és Kurgan küzdelme után simogató, gyengéd kéz, megnyugtató de egyben felkavaró ölelés. Aztán jön egy pofon, felcsendül egy csembaló összetéveszthetetlen hangja, és máris egy másik korban vagyunk. A *Drunken Duel* vidám, megpróbálja kiűzni az emberből a küzdelem vadságát, Connor szomorúságát első felesége halála után, de mégis meghagy ezekből egy keveset.

Az albumot lezáró *The prize explained* visszatér a nyitó szám zenei témájához, de természet-

sen tovább megy annál. Kellemesen, megnyugtatóan zárja le az albumot, és a filmre való visszaemlékezést.

Queen – A kind of magic

A zenekar meghatározója volt a hetvenes, nyolcvanas éveknek. Dalaik, video-klipjeik emberek tízmillióit kápráztattak el. Nyilván ehhez zenei kvalitásuk, dalszövegeik is hozzájárultak, de **Brian**

May szólógitáros, **Freddie Mercury** énekes, **Roger Taylor** dobos és **John Deacon** basszusgitáros egyénisége is ugyanannyit nyomott a latban. Valamiért Freddie-t és Briant ki szokták emelni négyük közül, én azonban nem szeretek így „nevesíteni”, hiszen egy zenekar sikere nem csupán az egyik vagy másik tagon múlik, hanem azon, hogy a tagok hogyan tudnak együttműködni. A Queen tagjai pedig tudtak, hiszen húsz éven át zenéltek együtt, s olyan úttörő sikereket tudhatnak magukénak, mint például az első, stadionturné Dél-Amerikában.

Az „A kind of magic” című albumuk nem az első, amely filmzeneként is ismertté vált, hiszen készítették betétdalokat már a Flash Gordon című mozifilmhez is, 1980-ban. (Ugyan itt a zene sokkal jobb, mint maga a mozi...)

Az albumnak „csak” a felén hallható olyan dal, amelyik betétdala lett a Hegylakó filmnek. A rendező, Russell Mulcahy személyesen kereste és kérte fel őket a feladatra. Az album címadó dala mellett felhangzik az albumon a lélekbe markoló *Who wants to live forever*, valamint ennek egy zongorára átírt változata *Forever* címmel. (Ez utóbbi hallható a Lidércfény Rádió második adásának kiegészítőjében is, mivel erről az albumról ez a személyes kedvencem.) Felcsendül egy olyan szám is, amelyben elhangzik néhány, a filmből vett idézet. A *Gimme the prize* ráadásul egy pergő és fergeteges erős gitárszóval kezd. A *Don't lose your head* viszont inkább a ritmusra, a dobra épít, amelyhez igen erős támogatást nyújt egy szintetizátor. Végül de nem utolsósorban ezen az albumon található a *Princess of the universe* is, amely a mai napig hallható a pop-rock zenei kínálatból rendelkező rádiókban.

Ez utóbbi számmal kapcsolatban meg kell említeni, hogy ezzel a címmel kiadtak egy single albumot is. Egy alkalommal András barátom látta is ezt egy pesti zenebolt kirakatában, azonban az már zárva volt, s mire legközelebb visszament már nyoma sem volt. Sajnos, hogy pontosan milyen számok találhatóak ezen az albumon, arról sem az angol, sem a magyar Wikipédián nem találtam információt – meg egyáltalán sehol a neten -, így erről közelebbit nem tudunk, csak a borítóját ismerjük.

Highlander – The original scores

Ha a Hegylakó filmek zenei témáit elemezzük, meg kell emlékeznünk egy érdekességről is. Kiadtak ugyanis egy albumot, amelyen felcsendülnek az első három rész dallamai. Első ránézésre is feltűnhet már a szemfülesek számára, hogy a számok címei lényegében ismeretlenek. Ez azért van, mivel azok nem szerepelnek az addig kiadott OST-ken.

A gyűjtemény maga érdekes, egyrészt mert három részre van bontva az album borítóján is, másrészt pedig végighallgatva is három különböző zenei világot ismerhetünk meg.

Az első öt zene **Michael Kamen** munkásságát dicséri. Úgy gondolom, jó húzás volt, hogy vele kezdték az albumot, persze mivel mással is kezdődhetne egy hegylakós zenei album? A már jól megszokott, igényes zenei témák köszönnek vissza, hosszabbban, teljesebben. Kellemes, húsz percnyi múltba révedést kapunk Kamentől, felidézhetjük általa az eredeti Hegylakó néhány kellemes képsorát.

A következő hat szám **Stewart Copeland** alkotása, s mint ilyen, a második Hegylakó film zenei témáiból áll. No itt már erősen érződik a stílus és hangulatváltás. Keményebb, nyersebb a hangzás, pergőbb a ritmus és aláfestő zenéhez nem feltétlenül illően megszólal benne a szólógitár is. Nem lehet rá azt mondani, hogy alapvetően klasszikus a zene, mert olyan sokféle, szinte számonként változik a hangszerek alkalmazása. Ez sokkal inkább széttördeli a zenei világot, mint egységessé teszi.

Az utolsó öt szám valamelyest visszatér a hegylakó zenei alapjaihoz. **Peter J. Robinson** muzsikái jobban visszaadják az első film hangulatát, de mégis más, mint a Kamen komponálta remekművek. A baj sajnos itt is az, hogy egy-egy számon belül változik a zenei stílus, a hangszerek és az alaptéma. A Revolution már majdnem jó, de túlságosan lassan, nehezen indul, mire elér a fő témához és a hangszerek megfelelő hangerőt és súlyt kapnak.

Összességében azért nem egy rossz album, bár azt azért hozzáteszem, hogy gyakorlatilag Kamen zenéi mentik meg.

Jimmy Cartwright

Garry Douglas – HEGYLAKÓ

Garry Douglas (teljes nevén Garry Douglas Kilworth) 1986-os könyve, a Hegylakó (eredeti címén Highlander) 1989-ben jelent meg magyarul a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. Manapság már csak az antikváriumokban szerezhető be (többnyire elég olcsón).

Az első dolog, ami feltűnik, amikor az ember a kezébe veszi a könyvet, az a borító. Kolonics István munkája vetekszik a Commodore Világ első számának borítójával, amelyen – azóta legendássá vált – görbe lábú nindzsákat láthattunk. Azaz nem épp csúcskategóriás mű.

Ha már túlestünk a borító okozta sokkon, és végre nekikezdünk az olvasásnak, szinte le sem tudjuk majd tenni a könyvet. A történet főszereplője Connor MacLeod, egy skót származású harcos, aki 1518-ban született Skóciában, Glenfinnan falujában. 1536-ban elindult egy hétköznapi csatába, amelyet a szomszédos Fraserekkel vívtak.

„A jelvényhordozók a magasba emelték a fekete bikafejes gonfalon. A klánbeliek lelkében indulatok mocoogtak. Félelem is munkált bennük, szent igaz, ám rendre felidéztek régi sérelmeiket, a felégetett kunyhókat, a meggyalázott asszonyokat. A Fraserek! Bosszú! Mindannyian az ősellenség vérére szomjaztak. A dolgok rendje szerint egy Frasert majdhogynem alsóbbrendűnek tekintettek egy angolnál is. Majdhogynem.”

Rossz szomszedság török átok... Az ifjú MacLeod megérkezve a csataterre döbbenetente észre, hogy senki sem akar vele megküzdeni. Egyszer azonban megjelent előtte egy félelmetes harcos:

„A sötét lovas Connorhoz ért, fölébe tornyosult, arcáról, telt ajkairól, fénytelen szemeiből csak úgy sütött a gőg és a könyörtelenség. Szemei istentelen szemek voltak.”

A sötét harcos, a Kurgan, kardjával halálos sebet ejtett Connor MacLeodon.

„A sötétbe öltözött harcos lepillantott a fiúra. Rekedten, kérlelhetetlenül így szólt:

- Nem maradhat, csak egyetlenegy!

Connor látta felemelkedni a kardot, s megértette, hogy nyomban lefejezik.”

De a Kurgannek nem maradt ideje arra, hogy befejezze, amit elkezdett. MacLeod rokonsága kiemelte a halálosan sebesült Connort a harcmezőről. Ezután szegény rövidesen eltávozott az élők sorából. Látszólag. A falu lakossága igencsak furcsállta, hogy az ifjú, nem sokkal halála után, mintha mi sem történt volna, megjelent a kocsmában. Ezt sötét erők munkájának tulajdonították, és teljes egyetértésben meg akarták égetni a jobb sorsra érdemes harcost. Egyedül a falu főnöke, Angus állt ki rokona mellett, így Connor épp hogy csak el tudott menekülni csalájdá elől. Megjegyzendő, hogy ezért nem orrolt meg rájuk különösebben. A Hegylakó 3-ban (ui. van harmadik rész is) megemlítik, hogy a jövőben rendszeresen eljár a családi összejövetelekre.

Connor nem sokkal később már a McDonald

család körében múlatta az időt, s a család lányára, Heatherre is szemet vetett. Telt-múlt az idő, s egy napon megjelent náluk egy idegen:

„Széles karimájú, jókora bokrétával ékes kalapot viselt az idegen, a szalagok csapkodtak az enyhe szélben. Vállaira pávatollakkal díszített köpeny borult, színei csak úgy villódtak a napsütésben. Öltözékét skarlátszín ujjas, fekete szaténkesztyű és magas szárú lovaglócsizma egészítette ki. Széles övében Connor olyan kardot pillantott meg, melyhez hasonlót sosem látott még. Faragott, fehér markolata ugyanolyan hosszú volt, mint maga a penge.

- Üdv nektek! - rikoltotta a lovas, s kalapját lekapva gálánsan köszöntötte Heathert. - Juan Sanchez Villa-Lobos Ramirez vagyok, V.Károly spanyol kirány legfőbb fegyvermestere!”

Ez a színes figura elmagyarázta Connornek, hogy hogyan élhette túl a Fraserekkel vívott csatát. Ennek egyszerű az oka - ugyanis halhatatlan! Azaz van egy kis probléma: ha levágják a fejét, akkor bizony vége a halhatatlanságnak...

Ramirez - mint ahogy azt a mesterek szokták - kitanította Connort a fegyverforgatásra. A mester az oktatás befejezte után sajnálatos módon elhalálozott - Connor pedig a következő jelenetben már a huszadik század vége felé várakozott a végső összecsapásra a halhatatlanok törvénye szerint: csak egy maradhat - there can be only one!

Érdekes az, ahogyan az időpontok fejezetről fejezetre váltakoznak. A történet a prologussal az ezerötvenzáras években kezdődik, majd a jelenben folytatódik Connor MacLeod és Fasil párbajával. Az egyik pillanatban jelenkori események történnek, majd a következő részben visszakalandozunk a szereplők múltjába.

Úgy gondolom, nem mondom újdonságot azzal, hogy forgattak egy hasonló című filmet is, melyben Christopher Lambert, Sean Connery és Clancy Brown nagyszerű tolmácsolásában ismerhetjük meg a Hegylakó történetét. A könyv szinte teljesen a film cselekményét követi, mindössze néhány helyen egészíti ki azt plusz információkkal. Így megtudhatunk néhány dolgot a Kurgan múltjáról, egy kicsit jobban megismerhetjük Fasilt (szegényt rövidesen le is kaszabolják), láthatjuk, hogyan ismerte meg Connor Heathert, majd tanúi lehetünk Kastagir és MacLeod néhány régebbi találkozásának. A könyv valószínűleg a film forgatása után és teljes egészében annak forgatókönyve alapján készült, viszonylag kevés teret engedve az írói fantáziának. Ettől függetlenül kellemes olvasmánnyal van dolgunk. Ha valakinek tetszett a film, ajánlom, hogy olvassa el a könyvet is.

Kapitány